

“मीठे बच्चे- नरामो नसुन... यहाँ तिमी सत्सङ्गमा बसेका छौ, तिमी मायावी कुसङ्गमा जानु छैन, कुसङ्गमा लागेपछि संशयको रूपमा अत्यास आउँछ।”

प्रश्न:- यतिबेला कुनै पनि मनुष्यलाई आध्यात्मिक भन्न सकिँदैन- किन?

उत्तर:- किनकि सबै देह-अभिमानि छन्। देह-अभिमानिहरू कसरी आध्यात्मिक कहलाउन सक्छन्। आत्मिक पिता त एकै निराकार बाबा हुनुहुन्छ, जसले तिमीलाई पनि देही-अभिमानि बन्ने शिक्षा दिनुहुन्छ। परम (सुप्रीम)को टाइटल पनि एक बाबालाई नै दिन सकिन्छ, बाबा बाहेक परम कोही पनि कहलाउन सक्दैन।

ओम् शान्ति। बच्चाहरू जब यहाँ बस्छौ तब जानेका छौ बाबा हाम्रा पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ र सदगुरु पनि हुनुहुन्छ। तीनैको आवश्यकता पर्छ। पहिला पिता त्यसपछि पढाउने टिचर अनि अन्त्यमा सदगुरु। यहाँ याद पनि यसरी गर्नुपर्छ किनकि नयाँ कुरा हो नि। बेहदका पिता पनि हुनुहुन्छ, बेहद अर्थात् सबैका। यहाँ जो आए पनि उनलाई यो स्मृतिमा ल्याउनको लागि भनिन्छ। यसमा कसैलाई संशय छ भने हात उठाऊ। यो अद्भुत कुरा हो नि। जन्म-जन्मान्तर कहिल्यै यस्तो कोही मिल्यो र, जसलाई तिमीले पिता, टिचर, सदगुरु बुझ्न सक्छौ। त्यो पनि सुप्रीम वा सर्वश्रेष्ठ। बेहदका पिता, बेहदका टिचर, बेहदका सदगुरु। यस्ता कहिल्यै कोही मिल्नुभयो र? यो पुरुषोत्तम संगमयुगमा सिवाय कहिल्यै मिल्न सक्नुहुन्न। यसमा कसैलाई संशय छ भने हात उठाऊ। यहाँ सबै निश्चयबुद्धि भएर बसेका छन्। मुख्य हुन् नै यी तीन। बेहदका बाबाले ज्ञान पनि बेहदको दिनुहुन्छ। बेहदको ज्ञान त यो एउटै छ। हदको ज्ञान त तिमीले अनेक प्रकारले पढ्दै आएका छौ। कोही वकिल बन्छन्, कोही सर्जन बन्छन् किनकि यहाँ त डाक्टर, न्यायाधीश, वकिल आदि सबै चाहिन्छन् नि। त्यहाँ त आवश्यकता नै पर्दैन। त्यहाँ दुःखको कुनै कुरै हुँदैन। अहिले बाबा बसेर बच्चाहरूलाई बेहदको शिक्षा दिनुहुन्छ। बेहदका बाबाले नै बेहदको शिक्षा दिनुहुन्छ फेरि आधाकल्प तिमीले कुनै शिक्षा पढ्नुपर्दैन। एकै पटक शिक्षा मिल्छ जो २१ जन्मको लागि फलीभूत हुन्छ अर्थात् त्यसको फल मिल्छ। त्यहाँ त डाक्टर, वकिल, न्यायाधीश आदि हुँदैनन्। यो त निश्चय छ नि। वास्तवमा यस्तै हुन्छ नि? त्यहाँ दुःख हुँदैन। कर्मभोग हुँदैन। बाबाले बसेर कर्मको गतिका विषयमा सम्झाउनु हुन्छ। ती गीता सुनाउनेहरूले के यसरी सुनाउँछन् र? बाबा भन्नुहुन्छ- मैले तिमी बच्चाहरूलाई राजयोग सिकाउँछु। त्यसमा त लेखिदिएका छन् कृष्ण भगवानुवाच। तर ती हुन् दैवी गुण भएका मनुष्य। शिवबाबाले कुनै नाम लिनुहुन्न। उहाँको अर्को कुनै नाम छैन। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले यो शरीर सापटी लिन्छु। यो शरीररूपी घर मेरो होइन, यो पनि यिनको घर हो। झ्याल आदि सबै छन्। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- म तिमी बेहदको पिता अर्थात् सबै आत्माहरूका पिता हुँ, पढाउँछु पनि आत्माहरूलाई। उहाँलाई भनिन्छ आत्मिक पिता अर्थात् रुहानी पिता, अरू कसैलाई पनि रुहानी पिता भनिँदैन। यहाँ तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- उहाँ बेहदका पिता हुनुहुन्छ। अहिले आध्यात्मिक सम्मेलन भइरहेको छ। वास्तवमा आध्यात्मिक सम्मेलन त हुँदै होइन। तिनीहरू त सच्चा आध्यात्मिक छँदै छैनन्। देह-अभिमानि छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! देही-अभिमानि बन। देहको अभिमान छोड। यस्तो कहाँ कसैलाई भनिन्छ र? आध्यात्मिक शब्द अहिले राखेका हुन्। पहिला केवल धार्मिक सम्मेलन भन्दथे। आध्यात्मिकताको अर्थ कसैले बुझ्दैनन्। आत्मिक पिता अर्थात् निराकारी पिता। तिमी आत्माहरू हो आत्मिक बच्चा। आत्मिक पिता आएर तिमीहरूलाई पढाउनु हुन्छ। यो ज्ञान अरू कसैमा हुन सक्दैन। ‘म को हुँ?’ यो बाबा स्वयं बसेर सम्झाउनु हुन्छ। गीतामा यो कुरा छैन। मैले तिमीलाई बेहदको शिक्षा दिन्छु। यसमा वकिल, न्यायाधीश, सर्जन आदिको आवश्यकता हुँदैन किनकि त्यहाँ त एकदम सुखै-सुख हुन्छ। दुःखको नाम निशान हुँदैन। यहाँ फेरि सुखको नाम-निशान छैन, यसलाई भनिन्छ प्रायः लोप। सुख त काग विष्टा समान छ। अलिकति मात्रै सुख हुने भए बेहदको सुखको ज्ञान दिन कसरी सक्नुहुन्थ्यो। पहिला जब देवी-देवताहरूको राज्य थियो त्यतिबेला सत्यता १०० प्रतिशत थियो। अहिले त झुटै-झुटो छ।

यो हो बेहदको ज्ञान। तिमीले जानेका छौ- यो मनुष्यरूपी वृक्ष हो, जसको बीजरूप म हुँ। उहाँमा वृक्षको सारा ज्ञान छ। मनुष्यहरूमा यो ज्ञान छैन। म चैतन्य बीजरूप हुँ। मलाई भन्छन् नै ज्ञानका सागर। ज्ञानबाट सेकेण्डमा

गति-सद्गति हुन्छ। म हुँ सबैका पिता। मलाई पहिचान गर्नाले तिमी बच्चाहरूलाई वर्सा मिल्छ। तर राजधानी हो नि। स्वर्गमा पनि पद त नम्बरवार धेरै हुन्छन्। बाबाले एउटै पढाइ पढाउनु हुन्छ। पढ्नेहरू त नम्बरवार नै हुन्छन्। यसमा फेरि अरु कुनै पढाइको आवश्यकता हुँदैन। त्यहाँ कोही बिमारी हुँदैनन्। पाई पैसाको कमाईको लागि पढाइ पढ्दैनन्। तिमीले यहाँबाट बेहदको वर्सा लिएर जान्छौ। यो पद हामीलाई कसले दिएको हो- त्यहाँ यो थाहा हुँदैन। यो तिमीले अहिले बुझ्छौ। हदको ज्ञान त तिमीले पढ्दै आएका हो। अहिले बेहदको ज्ञान पढाउनेलाई देख्यौ, जान्यौ। जानेका छौ बाबा, पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, आएर हामीलाई पढाउनु हुन्छ। परम शिक्षक हुनुहुन्छ, राजयोग सिकाउनु हुन्छ। सच्चा सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। यो हो बेहदको राजयोग। उनीहरूले वकालत, डाक्टरि नै सिकाउँछन् किनकि यो दुनियाँ नै दुःखको हो। त्यो सबै हो हदको पढाइ, यो हो बेहदको पढाइ। बाबाले तिमीलाई बेहदको पढाइ पढाउनु हुन्छ। यो पनि जानेका छौ- उहाँ बाबा, टिचर, सद्गुरु कल्प-कल्पमा आउनु हुन्छ, अनि यो पढाइ पढाउनु हुन्छ सत्ययुग-त्रेताको लागि। फेरि प्रायः लोप हुन्छ। सुखको प्रारब्ध पूरा हुन्छ ड्रामा अनुसार। यो कुरा बेहदका बाबाले बसेर सम्झाउनु हुन्छ, उहाँलाई नै पतित-पावन भनिन्छ। कृष्णलाई त्वमेव माताश्च पिता वा पतित-पावन कहाँ भनिन्छ र? उहाँ बाबाको पद र ती कृष्णको पदमा रात-दिनको फरक छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई पहिचान गर्नाले तिमीले सेकेण्डमा जीवनमुक्ति पाउन सक्छौ। यदि कृष्ण भगवान भएका भए कसैले पनि तुरुन्तै पहिचान गर्न सक्थे। कृष्णको जन्मलाई कुनै दिव्य र अलौकिक भनी गायन गरिएको छैन। केवल पवित्रताबाट हुन्छ। बाबा त कसैको गर्भबाट निस्कनु हुन्न। बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा रूहानी बच्चाहरू! आत्माको नै पढ्छ। सबै राम्रो वा नराम्रो संस्कार आत्मामा नै रहन्छ। जस्तो-जस्तो कर्म गर्छन्, त्यसै अनुसार उनीहरूलाई शरीर मिल्छ। कसैले धेरै दुःख भोग्छन्। कोही काना, कोही बहिरा हुन्छन्। भन्ने गर्छन्- अतीतमा यस्तो कर्म गरेको रहेछ जसको फल यो हो। आत्माको कर्म अनुसार नै रोगी शरीर आदि मिल्छ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामीलाई पढाउनेवाला हुनुहुन्छ परमपिता परमात्मा। परमात्मा टिचर, परमात्मा सद्गुरु हुनुहुन्छ। उहाँलाई भनिन्छ ईश्वर, परमात्मा। त्यसलाई जोडेर परमात्मा भन्छन्, सुप्रीम सोल। ब्रह्मालाई त परम वा सर्वश्रेष्ठ भनिँदैन। सुप्रीम अर्थात् सर्वोच्च, पवित्र भन्दा पवित्र। पद त हरेकका अलग-अलग हुन्छन्। कृष्णको जुन पद छ त्यो अरूसँग मिल्दैन। प्रधानमन्त्रीको पद अरूलाई कहाँ दिइन्छ र! बाबाको पनि पद अलग छ। ब्रह्मा, विष्णु, शंकरको पनि अलग छ। ब्रह्मा, विष्णु शंकर देवता हुन्, शिव त परमात्मा हुनुहुन्छ। दुवैलाई मिलाएर शिव शंकर कसरी भनिन्छ? दुवै अलग-अलग हुन् नि! नबुझ्नेका हुनाले शिव शंकरलाई एउटै भनिदिन्छन्। नाम पनि यस्तो राखिदिन्छन्। यी सबै कुरा बाबा आएर नै सम्झाउनु हुन्छ। तिमीले जानेका छौ- उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। हरेक मनुष्यको पिता पनि हुन्छन्, टिचर पनि हुन्छन् र गुरु पनि हुन्छन्। जब वृद्ध हुन्छन् अनि गुरु बनाउँछन्। आजकल त सानै उमेरमा पनि गुरु बनाइदिन्छन्, सम्झन्छन्- यदि गुरु नबनाउने हो भने अवज्ञा हुन्छ। पहिला ६० वर्षपछि गुरु बनाउँथे। त्यो हुन्छ वानप्रस्थ अवस्था। निर्वाण अर्थात् वाणी भन्दा पर प्यारो परमधाम, जसमा जानको लागि तिमीले आध्यात्मिक मेहनत गरेका छौ। तर परमधाम बारे थाहै भएन भने कोही जान सक्दैन। कसैलाई कसरी मार्ग बताउन सक्छ? एक बाबा सिवाय त अरूले मार्ग बताउन सक्दैन। सबैको बुद्धि उस्तै हुँदैन। कोही त कथा सुने जस्तै हुन्छन्, फाइदा केही पनि हुँदैन। केही उन्नति हुँदैन। तिमी अहिले बगैँचाका फूल बन्छौ। फूलबाट काँडा बन्यौ, अहिले फेरि बाबाले काँडाबाट फूल बनाउनु हुन्छ। तिमी नै पूज्यबाट फेरि पुजारी बन्यौ। ८४ जन्म लिदै लिदै सतोप्रधानबाट तमोप्रधान, पतित बन्यौ। बाबाले सारा सिँढीका बिषयमा सम्झाउनु भएको छ। अब फेरि पतितबाट पावन कसरी बनिन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। गायन पनि गर्छन् नि- हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् फेरि पानीका नदी, सागर आदिलाई पतित-पावन सम्झेर किन त्यहाँ गएर स्नान गर्छन्? गंगालाई पतित-पावनी भनिदिन्छन्। तर नदीहरू कहाँबाट निस्किए? सागरबाटै निस्कन्छन् नि। यी पनि सबै सागरका सन्तान हुन्, त्यसैले हरेक कुरा राम्ररी बुझ्नुपर्छ।

यहाँ त तिमी बच्चाहरू सत्सङ्गमा बसेका छौ। बाहिर कुसङ्गमा गयो भने धेरै उल्टासुल्टा कुरा सुनाउने छन्। अनि यी सबै कुरा बिर्सिन्छौ। कुसङ्गमा जानाले निसास्सिन्छन्, अनि संशय भएको थाहा हुन्छ। तर यो कुरा त बिर्सिनु हुँदैन। बाबा हाम्रा बेहदका बाबा पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, पार पनि लैजानुहुन्छ, यसै निश्चयबाट तिमी आएका हो। ती सबै हुन् दैहिक लौकिक पढाइ, लौकिक भाषाहरू। यो हो अलौकिक। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरो जन्म पनि अलौकिक हो। मैले देह सापटी लिन्छु। पुरानो जुता लिन्छु। त्यो पनि पुरानो भन्दा पुरानो, सबै भन्दा

पुरानो हो यो जुता। बाबाले जो लिनु भएको छ, यसलाई लड्ग बूट भनिन्छ। यो कति सहज कुरा छ। यो त कुनै बिसिने कुरा होइन। तर मायाले यति सहज कुरा पनि बिसोइदिन्छ। बाबा, पिता पनि हुनुहुन्छ, बेहदको शिक्षा दिनेवाला पनि हुनुहुन्छ, जो अरु कसैले दिन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— हुन्छ गएर हेर न केहीबाट मिल्छ। सबै हुन् मनुष्य। उनीहरूले त यो ज्ञान दिन सक्दैनन्। भगवानले एउटै रथ लिनुहुन्छ, जसलाई भाग्यशाली रथ भनिन्छ, जसमा बाबा प्रवेश गर्नुहुन्छ, पद्मापद्म भाग्यशाली बनाउन। बिल्कुलै नजिकको दाना हुन्। ब्रह्मा नै विष्णु बन्छन्। शिवबाबाले यिनलाई पनि बनाउनु हुन्छ, तिमीलाई पनि यिनीद्वारा विश्वको मौलिक बनाउनु हुन्छ। विष्णुको पुरी स्थापना हुन्छ। यसलाई भनिन्छ राजयोग, राजाई स्थापना गर्नको लागि। अहिले यहाँ सुन्न त सबैले सुनिरहेका छन्, तर बाबालाई थाहा छ धेरैको कानबाट बगेर निस्कन्छ, कसैले धारणा गरेर सुनाउन सक्छन्। उनीहरूलाई भनिन्छ महारथी। सुनेर फेरि धारणा गर्छन्, अरूलाई पनि रुचिले सम्झाउँछन्। महारथीले सम्झाएमा तुरुन्तै बुझ्छन्, घोड-सवार भएमा त्यो भन्दा कम, पैदल सेना भए त अझ थोरैले बुझ्छन्। यो त बाबाले जान्नुहुन्छ— को महारथी हो, को घोड-सवार हो। अब यसमा अल्मलिने त कुरै छैन। बाबाले देखिरहनुहुन्छ— बच्चाहरू अल्मलिन्छन् अनि उँगिराख्छन्। आँखा बन्द गरेर बस्छन्। कमाईमा कहिल्यै झुट्का आउँछ र? झुट्का आइरहेमा फेरि धारणा कसरी हुन्छ? हाई गरे भने बाबाले सम्झनुहुन्छ यो थाकेको छ। कमाईमा कहिल्यै थकाइ हुँदैन। हाई गर्नु उदासीको लक्षण हो। भित्र कुनै न कुनै कुराको अत्यास भएमा उनलाई हाई धेरै आउँछ। अहिले तिमी बाबाका घरमा बसेका छौ, त्यसैले परिवार पनि हो, टिचर पनि बन्छौ, गुरु पनि बन्छौ मार्ग दर्शन गर्नको लागि। मास्टर गुरु भनिन्छ। त्यसैले अब बाबाको दाहिने हात बन्नुपर्छ नि, जसले धेरैको कल्याण गर्न सक्छ। नरबाट नारायण बन्ने धन्दा बाहेक अरु सबै धन्दामा नोक्सान छ। सबैको कमाई समाप्त हुन्छ। नरबाट नारायण बन्ने धन्दा बाबाले नै सिकाउनु हुन्छ। अनि कुनचाहिँ पढाइ पढ्नुपर्छ? जोसँग धन धेरै छ, उसले सम्झन्छ— स्वर्ग त यही छ। के बापू गान्धीले रामराज्य स्थापना गरे? अरे, यो दुनियाँ त पुरानो तमोप्रधान छ हैन? अझै दुःख बढ्दै जान्छ, यसलाई रामराज्य कसरी भनिन्छ? मानिसहरू कति बेसझ बनेका छन्। बेसमझलाई तमोप्रधान भनिन्छ। समझदार हुन्छन् सतोप्रधान। यो चक्र घुमिरहन्छ, यसमा केही पनि बाबासँग सोध्न बाँकी रहँदैन। बाबाको कर्तव्य हो रचयिता र रचनाको ज्ञान दिनु। त्यो त दिइरहनु हुन्छ। मुरलीमा सबै कुरा सम्झाइरहनु हुन्छ। सबै कुराको जवाफ मिल्छ। बाँकी के सोध्छौ? बाबा सिवाय अरु कसैले सम्झाउनै सक्दैन भने सोध्न पनि कसरी सकिन्छ? यो पनि तिमीले बोर्डमा लेख्न सक्छौ— सदा स्वस्थ, सदा सम्पन्न २१ जन्मको लागि बन्नु छ भने आएर बुझ्नुहोस्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबाले जे सुनाउनु हुन्छ त्यसलाई सुनेर राम्ररी धारण गर्नु छ। अरूलाई रुचिले सुनाउनु छ। एक कानबाट सुनेर अर्को कानबाट निकाल्नु छैन। कमाईका बेला कहिल्यै पनि हाई गर्नु हुँदैन।

२) बाबाको दाहिने हात बनेर धेरैको कल्याण गर्नु छ। नरबाट नारायण बन्ने र बनाउने धन्दा गर्नु छ।

वरदान:- चलन र चेहरा बाट पवित्रताको शृङ्गारको झलक देखाउने शृङ्गारमूर्त भव पवित्रता ब्राह्मण जीवनको शृङ्गार हो। अरूलाई हरपल अनुहार वा चालचलनबाट पवित्रताको शृङ्गारको अनुभूति होस्। दृष्टिमा, मुखमा, हातमा, पाउमा सदा पवित्रताको शृङ्गार प्रत्यक्ष होस्। सबैले वर्णन गरुन्— यिनको चेहरा (फौचर) मा पवित्रता देखिन्छ। नयनमा पवित्रताको झलक छ, मुखमा पवित्रताको मुस्करावट छ। उसको दृष्टिमा अरु कुनै कुरा नआओस्— यसैलाई भनिन्छ— पवित्रताको शृङ्गारबाट सिंगारिएको व्यक्तित्व।

स्तोत्र:- व्यर्थ सम्बन्ध-सम्पर्कले पनि खातालाई खाली बनाइदिन्छ, त्यसैले व्यर्थलाई समाप्त गर।